

EEN DOODGEWONE DAG

(Una giornata qualunque)

Komedie in één bedrijf

door

DARIO FO & FRANCA RAME

Vertaling: Frans Roth

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 03 366 44 00
E-mail: bestellen@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN DOODGEWONE DAG** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur en vertaler: **DARIO FO & FRANCA RAME en vertaald door FRANS ROTH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2002/0220/043
ISBN 978-90-385- 07903

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONAGES

(1 dame – 2 heren)

JULIA

EEERSTE INBREKER

TWEEDE INBREKER

STEMMEN OP BAND : Eerste Vrouw, Tweede Vrouw, Derde Vrouw;

GEFILMDE PERSONEN : Een Man, Een Vrouw, Een Politieagent.

DECOR

Bij Julia thuis - éénkamerappartement met werk-en zitgedeelte, kookhoek en bar. Op tafeltje naast zitbank: tijdschriften, radio, telefoon, antwoordapparaat, cassetdeck. Kledingrek met diverse jurken. Een handtas. Bij de keuken een grote tafel. Op de ijskast een blauw en geel licht gevende schijnwerper zoals bij politieauto's. Potten, pannen, bestek, glazen, flessen met water en wijn, groente, spaghetti. Een kookboek met afslankrecepten. In de koelkast een kip. Een feestelijk, nu nog opgevouwen tafellaken. Op het proscenium, aan weerszijden van het toneel, twee statieven met spots; in een hoek een zilveren paraplu reflector en verdere film- en fotoapparatuur. Midden op het voortoneel een t.v.monitor, een videoapparaat en een projector, die de opname's vergroot en ze op een scherm aan de achterwand projecteert. Ook op de voorgrond een verrijdbare camera (op drie poten). Aan de muur (van de aangrenzende flat) een af luisterapparaat. Aan de wanden diverse schilderijen, die van goede smaak getuigen (vooral geen Italiaanse landschappen, Vesuvius of Napels enz. Julia zou Amerikaanse, Duitse, Engels, ja zelfs Afrikaanse kunnen zijn.)

(Op het zwak verlichte toneel is Julia druk in de weer. Ze is bezig met de video-camera, controleert op de monitor en het scherm of hij het doet, neemt verschillende houdingen en standen aan en bekijkt het resultaat, klapt in haar handen, waardoor opeens alle lichten aangaan. De kleding die ze draagt doet er weinig toe. Belangrijk is alleen een paardenketting om haar hals.)

JULIA: Nee, veel te veel licht.. *(ze klapt in haar handen, alle lichten uit)* Wat doe ik nou? *(ze klapt weer in haar handen: alles gaat uit behalve de twee zijlampen)* Dit is beter...*(loopt op de camera af en zegt)* 's Kijken of de dolly het doet.... *(Ze drukt op een knop, verplaatst zich naar links en dan naar rechts en moedigt de camera aan om haar te volgen)* Loop maar achter het vrouwtje aan....braaf... deze kant uit, ja...en nou nog even het hoekje om... prima... tenminste nog eentje die achter me aan loopt... *(Ze doet het videoapparaat aan en controleert het beeld op de monitor die middenvoor op de grond staat; het beeld wordt op het grote scherm achter haar geprojecteerd. De opname wordt in werkelijkheid gemaakt door een technicus op de eerste rij.)* Nee.. nou ben je weer te ver af. *(tegen de driepoot)* Hello Dolly, kom maar, kom maar... ietsje dichterbij nog... Geef het vrouwtje 's een pootje. Welke? Wat een vraag, zeg. Je mooiste natuurlijk. *(De camera, die vanuit de coulissen wordt bestuurd, beweegt zich nauwelijks... het beeld van de vrouw wordt ingezoomd op het scherm)* Stop! God nog aan toe, wat een wallen! De schoonma van Maxima. Heef last van hofkringen. Ik moet wat aan de belichting doen. Toch wat meer spreiden misschien. *(klapt in haar handen, lamp links gaat aan)* O nee, dat lijkt nergens op... *(klapt weer, de lamp gaat uit, tegelijkertijd gaat de telefoon)* Ik ben er niet, hij staat op het antwoordapparaat. Klets daar maar tegenaan. *(Ze loopt naar het kledingrek, probeert een paar kleren uit en controleert het effect op de monitor)* 's Even kijken wat ik aan doe.... *(een kledingstuk met Arabisch borduurwerk)* Dit misschien. Nachthemd van Ghadaffi. Stond me beeldig... vijf en twintig jaar geleden, maar kan nou echt niet meer.... Misschien iets voor Polen..... *(een andere jurk met strass en paillettes)* Deze dan..... typisch sixties... *(zingt iets van Tina Turner)* Nee, nee, veel te veel glitter... kan zo naar het Leger des Heils. Halleluja. *(pakt een truttig mantelpak)* Wat dacht je van dit hier? Sober, edoch smakeloos. Past bij de situatie. Ik heb er nog een hoedje bij. Wel héél erg tuttig. Meer iets voor Prinsjesdag. *(Schrikt)* Met al die nitwits van de LPF, dank je feestelijk! *(gooit het weg en wijst op de jurk die ze aan heeft)* Ach wat, ik hou gewoon dit aan, voel ik me lekker in.... verhuult alles.... *(zucht zenuwachtig)* Ik ben bloednerveus...Wat wil je? Ik hoor achter de kamera, niet ervoor.... *(drukt op de knop van de video)* Vooruit, daar gaat ie! *(Gaat vlug voor de camera zitten, maar ze is erg gespannen . Ze kan even geen woord uitbrengen, doet de video weer uit)* Shit! Nou had ik zoveel te vertellen....zit ik met mijn mond vol tanden...totale black-out..*(zoekt naar lijstje)* Ik had toch een draaiboek gemaakt. O ja, ik weet het weer: de handen.... ik begin met de handen... heb ik hem tenslotte al die jaren op gedragen...Close-up van de handen *(ze schakelt de camera weer in)* Actie! *(ze haalt diep adem en strekt haar handen uit richting camera)* Mijn handen, kijk naar mijn handen, bekijk ze goed.....Hier vlak voor je neus...Herken je ze nog? Groot zijn ze, hè....gigantisch...Herken je ze weer? En wat je daarachter ziet, dat is mijn gezicht....Weet je het weer? Ik ben het. Je vrouw! *(Ze stopt abrupt, schakelt de video uit.)* Vreselijk, ik lijk wel gestoord....dat is toch geen begin...ja, voor een griezelfilm.. The return of the Zombies. Die stakker krijgt acuut een trauma...van die twee enge kolenschoppen. En dan die stem:" Ik ben het, je vrouw." Met het verkeerde been uit 't graf gestapt... om je te

martelen en te wurgen. Nee, dat begin is niks,... (Ze doet de cassette recorder aan: zachte, romantische muziek) Een muziekje voor de sfeer. Dit is het helemaal. Chopin! Ideaal bij stervensbegeleiding. Ik ben hartstikke zenuwachtig! Nerveus als een zwangere non. (Ze doet de video-recorder aan en poseert. Enkele ogenblikken blijft het stil, daarna zoekend naar haar woorden en langzamerhand weer flinker) Hallo, ik ben het, Julia. Ga er maar even bij zitten....Hoezo?...Ik wil met je praten. Ik weet het.. Dit is niet de meest voor de hand liggende manier van communiceren. ..Ik had je in eerste instantie ook een brief geschreven, maar ik wil dat je me aankijkt, als ik tegen je praat....Het idee dat jij me ziet, straksik bedoel, voor mij straks, voor jou nu....dat idee, dat geeft mij extra-kracht, extra-energie. En die heb ik hard nodig. Tegen de tijd dat jij deze video-brief leest....ziet....(opeens komt er keiharde rockmuziek uit de cassette recorder) Shit!(Zij rent naar de cassette recorder, zet hem uit en gaat terug naar de video) Sorry...maar er kwam opeens een rock en rollnummer tussendoor en daar ben ik allergisch voor, dat weet je....Dankzij de audio-visuele techniek... (de telefoon gaat) Nou dat weer. Ik had het antwoordapparaat toch aangezet? Ja , hij neemt op.... Ik wed dat je niet eens weet wat voor dag het morgen is.... Nee? Morgen vieren we ons eerste jubileum... morgen, is het op de kop af een jaar geleden dat we uit elkaar zijn gegaan.... In het begin heb ik heel veel aan je gedacht... Ik dacht constant aan je.... in mijn slaap dacht ik aan je...in mijn dromen... 's ochtends als ik wakker werd, dacht ik aan je...als ik met andere mensen praatte, dacht ik aan je... alleen maar aan jou.... En daarna werd het wat minder, en toen alsmaar minder en minder, minder dan minder, minimaal zelfs... en nu denk ik praktisch nooit meer aan je. Ik ben nog steeds wel op je gesteld, hoor,..... na 35 jaar huwelijk... ben je toch min of meer familie van elkaar geworden... voor mij ben je zoiets als een ouwe tante.... een verre neef... leuk om af en toe tegen het lijf te lopen op begrafenissen, bruiloften en zo. En hoewel mijn grote liefde voor jou (ze krijgt van emotie opeens een enorme brok in haar keel) ja...want ik hield intens veel van je.. ondanks het feit dat mijn grote liefde is veranderd in... (onderbreekt zichzelf) Sorry, maar ik moet weten wie er gebeld heeft, anders kan ik me niet concentreren... stel je voor dat jij het bent... nee, blijf zitten, niet weglopen... ik ben zo weer terug.

(doet de camera uit, klapt in haar handen waardoor het licht weer vol aangaat, loopt naar het antwoordapparaat en zet het aan)

VROUW: Hallo. Neemt u mij niet kwalijk, dat ik u zo laat nog lastig val, dokter. U spreekt met Jopie van Alphen, weet u wel?

JULIA: Nooit van gehoord.

VROUW: Die met de brandblaren op d'r billen..van de bakstenen. Ik moet met u praten. Nee, niet daarover. Dokter, ik zit heel erg in de put. Ik zie het niet meer zitten... Ik probeer het straks nog wel.

JULIA: Als je dat maar uit je hoofd laat. Die is knettergek, zeg. Heeft het verkeerde nummer gedraaid. Denkt dat ik haar therapeute ben of zo iets. Ze heeft d'r billen verbrand! En ziet het niet meer zitten... Nee, daar kan ik inkomen. (Ze klapt in haar handen, en doet daarmee de lichten weer uit, zet de videorecorder aan en gaat voor de camera zitten) Ben je d'r nog? Sorry hoor, maar dat was een mevrouw die verkeerd verbonden was. Dacht geloof ik dat ik haar psychiater was.. Ze was ten einde raad en had dringend hulp nodig... was ze wel aan het

goeie adres. Ik ben zelf totaal over de rooie. Ja, serieus, ik meen het, ik ben volledig doorgedraaid.... Rijp voor een inrichting... Maar tegelijkertijd ook heel helder. Dat geloof je niet? Het is echt zo. In het begin, toen ik net bij je weg was... en ik hoef jou niet te vertellen waarom ben ik vaak in het holst van de nacht opgestaan. Ik wilde naar je toe. Naar je huis, ja. Ik had maar één idee in mijn kop: jou uit de weg ruimen... Je doodschieten. Ik had al een pistool aangeschaft, compleet met vergunning. Ik was lid geworden van een schietclub. Lady Die. En daarna had ik de hele tijd een ander visioen: Jij ging je nieuwe vriendin afhalen, van de trein en ik sloop achter je aan, heel stiekem. Op het perron verstopte ik me achter zo'n infobord en op het moment dat de trein binnenreed, gaf ik je een enorme trap onder je kont. En daar lag je, tussen de rails, verpletterd, platgewalst, vermorzeld. De hele N.S. voor jaren ontwricht... Hier je hoofd... daar een been.... een bloedbad. Bloed! Ik wilde bloed zien. Jouw bloed, ja. Dat gebeurde allemaal in het begin, toen ik probeerde weer in het juiste bioritme te komen. Het klinkt krankzinnig, maar als je zo lang met iemand samen bent geweest, dan is het je bioritme dat je moet veranderen.... dat van mij was helemaal afgestemd op jou... Ja en ik maar denken dat ik geëmancipeerd was. Maar het is wel een logische reactie.. 35 jaar lang word je wakker 's ochtends en de eerste gedachte is meteen aan jou... nee niet aan jou als persoon, maar aan jou als heer des huizes, als echtgenoot, als middelpunt van het gezin. Ik bedoel dat echt niet ironisch. Nee, ik heb het over de kleine dagelijkse dingen: wassen, strijken, koken, jouw troep opruimen.... jouw baan, jouw carrière, jouw problemen... die ook altijd mijn problemen waren. En dan had ik ook nog mijn problemen. Die alleen maar mijn problemen gebleven zijn.. En opeens, van de ene dag op de andere... ben je alleen, heb je niks meer om handen..... en dat is echt een enorme schok. Ik ...ik heb 't er heel moeilijk mee gehad... Maar ik ben er overheen gekomen... ik heb het gered nou ja misschien maakte ik mezelf gewoon wijs dat ik het gered heb. Paranoia? Ik zei je toch dat ik gek ben... Ik ben er over heen nu. Ik heb veel tijd voor mezelf.. ik ben heel erg met mezelf bezig, ja...Voor de eerste keer in mijn leven heb ik 24 uur per dag voor mezelf. Ik eet alleen nog maar macrobiotisch.... je bent er de hele ochtend zoet mee... Veel zemelen, is heel goed voor de stoelgang,.... Jij had er toch ook zo'n problemen mee? Nou, ik kan het je aanraden... Ik ga nu heel regelmatig. En veel knoflook. Is een natuurlijk antibioticum.... Sinds ik bij jou weg ben, ben ik ook niet meer verkouden geweest. In het begin voelde ik me vreselijk beroerd, net of ik de een of andere enge ziekte onder m'n leden had. Ik kon nergens tegen... bij het minste geringste vloog ik tegen de wand... Allemaal somatisch zei de dokter.. en omdat ik dat een prachtig woord vond, somatisch, somatiseerde ik me een ongeluk. Ik gaf voortdurend over. Nu ik macrobiotisch eet, en knoflook, geef ik nog net zo veel over, maar ik maak me er niet meer druk om. (*Opeens de enorme herrie van een overvliegend KLM-toestel.*) Schiphol Mainport.. Er kunnen nog makkelijk vijf banen bij. Er is maar een norm die telt. De Zalmnorm. Vraag het maar aan die Jan-Peter Ratelband. (Julia zet een bril op.) Ik voel me goed. Lichamelijk dan... geestelijk niet, nee. Ik heb nergens meer zin in . Zelfs niet in m'n werk, de reclamecommunicatie en je weet hoe gek ik erop was. 't Kan me allemaal geen barst meer schelen. Waarom zou ik me suf piekeren over debiele reclameteksten? Alleen maar om mensen troep aan te smeren, die ze absoluut niet nodig hebben... daar ga je toch van over je nek.... Ik loop me de laatste dagen voortdurend af te vragen wat het allemaal voor zin heeft, waarom ik überhaupt nog op deze wereld rondloop. Ik had dolgraag met jou willen filosoferen over de zin van het leven, over mijn existentiële problemen... Ik ben er in ieder geval achter gekomen - wel een beetje laat misschien - dat, wil je

overleven, dat dat alleen maar een kwestie is van je aanpassen, gewoon het spelletje meespelen.... Alleen, ben ik op het spelletje zelf totaal afgeknapt. Het is allemaal zo onsportief, zo banaal, zo gemeen, zo voorspelbaar. In hooguit twintig minuten heb je het allemaal gehad, net als in de soaps op de t.v.... Ja, ik weet wat je nu gaat zeggen. "Wat had je dan verwacht? We leven nou eenmaal in een soapcultuur". Maar weet je, ik had me de toekomst van onze maatschappij zo totaal anders voorgesteld menselijker, rechtvaardiger. ik zat vol idealen... ja, ik weet het, het waren utopiëen... nou en?... Ik geloofde erin. Ik ben er dolenthousiast ingedoken, net als in een zwembad, maar ze hadden me mooi te grazen... ze hadden er al het water van te voren uit gepompt.. En ik knalde keihard met m'n kop tegen de bodem. En iedereen brullen van het lachen: "Kijk haar, die gelooft nog in sprookjes, in solidariteit, die denkt dat ze de wereld kan verbeteren. Word nou toch eens volwassen, Julia, met beide benen op de grond, meid. Wees nuchter, reëel. Maar die realiteit van ze, die kan me gestolen worden, die moet ik niet... Die bestaat alleen nog maar uit opportunisten, penosefiguren, Bentley-rijdende patjepeeters. Ze gaan over lijken, maar de mond vol over normen en waarden. Ferry Hoogendijk, Theo van Gogh, Spong en al die andere ratten, die nou hun kans schoon zien..... Nee, ik verdom het, ik pas me niet aan..... Oh, ik praat nog wel met mensen, ik doe vrolijk, ik maak zelfs grapjes, maar het is allemaal zo onecht als wat... Eigenlijk ben ik al dood, ik hoef alleen nog maar het laatste zetje te geven....de stekker eruit te trekken. (*Het statief van de camera wankelt*) Nee, niet schrikken. Als je deze band krijgt, is het allang voorbij. (*telefoon gaat*) Verdomme, ik heb vergeten het antwoordapparaat aan te zetten.. Ik moet opnemen. Hallo?

VROUW: Goede avond dokter, eindelijk heb ik u dan toch te pakken!

JULIA: O jee, het is weer zover. De volgende patient. Wacht, dan doe ik even de camera uit. (*klapt in haar handen*) Nog eentje die verkeerd verbonden is.

VROUW: Pardon? Wat zegt U?

JULIA: Ik zei dat u een verkeerd nummer hebt gedraaid.

VROUW: Ik heb 59.00.74 gedraaid, is dat niet goed dan?

JULIA: Ja, het nummer is wel goed, maar ik niet, ik bedoel, ik ben niet de persoon die u zoekt. Mag ik vragen hoe u aan dit nummer bent gekomen?

VROUW: Uit een tijdschrift... hoe heet het ook al weer.... momentje. Hier heb ik het... O ja "Gezond Leven". Op pagina 38 staat een heel artikel over u.

JULIA: Welke u?

VROUW: Nou u. Het heet: Bekende vrouwelijke psychiater specialiseert zich in Japan.

JULIA: Ik ben nog nooit van mijn leven in Japan geweest.

VROUW: O nee? Nou ja, journalisten overdrijven altijd. Maar waar het om gaat is dat de methode goed is. En dat ie aanslaat. Vindt u ook niet?

JULIA: Welke methode?

VROUW: Die van u....die hier wordt beschreven... de psycho-ademhalingstechniek via het uitstoten van individuele oerkreten.

JULIA: Wat gebeurt er dan? (*ze loopt intussen naar de tijdschriften op de tafel*)

VROUW: Je moet de grondtoon zoeken, in uw artikel noemen ze het de oerton. Daarmee vergroot je je stembereik en raak je in trance. In India wordt deze techniek toegepast door goeroes die zich geestelijk willen verheffen boven het

aardse. Dat staat hier. Ze rijzen omhoog en uiteindelijk raken ze in een soort zweeftoestand. Dat klopt toch, dokter, dat ze gaan zweven?

JULIA: Geen idee. Maar waarom wilt u met alle geweld omhoog rijzen en zweven?

VROUW: Dat wil ik helemaal niet. Ik heb ontzettende hoogtevrees. Ik wil alleen maar van mijn fobie af zoals in dat artikel..

JULIA: *(zoekt in de tijdschriften)* Hoe zei u ook al weer dat 't tijdschrift heette? "Gezond Leven?" Daar ben ik op geabonneerd. Het laatste nummer zei u? Bladzij 38?

VROUW: Helemaal onderaan, daar staat uw nummer.

JULIA: Verrek.... dat is mijn telefoonnummer. Wat is dat voor idioterie! Welke mafkees heeft mijn nummer....

VROUW: Ik ben het met u eens. Zomaar iemands privé nummer publiceren, dat doe je niet. Maar mij komt het goed uit, want nu kan ik u persoonlijk om advies vragen. Wat moet ik doen dokter? Ik ben misschien zwanger. Ik wacht nog op de uitslag van de kikker, omdat ik geen vertrouwen heb in....

JULIA: Luister, mevrouw, ik weet helemaal niets van kikkers.

VROUW: Dat geloof ik graag. U bent geen vroedvrouw, u bent psychiater. Het enige wat ik weten wil: mag ik die oefeningen met de bakstenen blijven doen ook als de kikker zegt dat ik zwanger ben.

JULIA: Nou moet u eens goed naar me luisteren, mevrouw. Afgezien van het feit dat u mij wel op een heel.... tragisch moment in mijn leven lastig valt., ik kan u geen advies geven. Ik ben geen arts.

VROUW: O, u werkt zwart? Zonder de vereiste papieren? Nou, daar zit ik niet mee.. Ik heb net mijn hele gebit laten doen door een tandtechnicus.... zonder diploma's.... nou echt fantastisch en het kostte nog niet de helft van de tandarts.

JULIA: Mevrouw, ik ben ook geen tandarts... ik werk in de reclame.

VROUW: Voor geneesmiddelen?

JULIA: Nee, ik zit in de reiswereld. Ik maak video's voor reisbureaus.

VROUW: En wat doet u dan bij mijn psychiater? Bent u soms familie?

JULIA: Familie? Ik woon hier.

VROUW: Oh, nou begrijp ik het. De psychiater woont bij u in. Zou u mij door kunnen verbinden?

JULIA: *(begint haar geduld te verliezen)* Met alle liefde, maar het gaat helaas niet.

VROUW: O nee? En waarom niet?

JULIA: Omdat ze er niet is! Ze is uit. Vissen. Kikkers vangen.

VROUW: Kikkers?

JULIA: *Ja, Japanse kikkers... ze herkent ze aan de cameraatjes om hun nek. Als ze er een paar gevangen heeft, vult ze ze met zelfrijzend bakmeel en stopt ze in de oven, zodat ze kunnen zweven, net als de goeroes in India. En als ze lekker croquant zijn, dan geeft ze ze te eten aan hysterische wijven, die van hun fobiën proberen af te komen door zwanger te worden van goedkope beunhazen...*

VROUW: Zwanger? Van beunhazen?

JULIA: Ja. Van ongediplomeerde en fraudulerende tandtechnici uit Rotterdam met gepeperde rekeningen. Nou goed?

VROUW: *(in paniek)* Nee, maar ik denk toch dat ik verkeerd verbonden ben. Neemt u mij niet kwalijk. *(Beiden hangen op)*

JULIA: Halleluja. Daar word je toch knettergek van... Ik beklaag die psychiater van d'r.. *(bladert in het tijdschrift)* "t Is me wat, mijn telefoonnummer in "Gezond Leven". Dat kunnen nog een hoop rare telefoontjes worden. Goed dat ik straks dood ben. *(leest het artikel)* "Ga languit op een tafel liggen en schuif een hete baksteen onder het zitvlak...o, vandaar,.. spreid de kniën en druk de hielen stevig tegen elkaar. Uw hoofd moet over de rand van de tafel hangen. Haal diep adem en zing op de klinkers A-E-I—O-U. omhoog tot aan de C en dan weer naar beneden.. Dit is echt krankjorum. *(doet een coloratuur na)* AEEEEIIIOOOUUUIIAAAUUU! Daar heb je een masterclassje van Deutekom bij nodig.. Ze kunnen ons toch ook werkelijk van alles wijsmaken. Wij vrouwen geloven echt alles. *(schakelt de video weer in en gaat voor de camera zitten)* Zo, daar ben ik weer. Waar was ik ook al weer gebleven... Oh ja, dat ik besloten had er een eind aan te maken. Je vraagt je natuurlijk af, waarom ik je dit allemaal vertel. Misschien denk je wel dat ik uit ben op wraak. Omdat jij er wel alles aan gedaan hebt om mij zo ver te krijgen,... en dat ik je wil opzadelen met een schuldcomplex. Maar dat zie je dan toch verkeerd. Dit laatste onderonsje heeft maar één doel: ik wil alle eventuele onduidelijkheden en misverstanden uit de weg ruimen....en vooral het allergrootste misverstand. Dat je je namelijk verbeeldt dat jij de oorzaak bent van mijn zelfmoord. Dat zou je wel willen, hè? Een man wordt er alleen maar interessanter op, als een vrouw vanwege hem zelfmoord pleegt.. En waarom zou ik jou met mijn dood nog onweerstaanbaarder maken? Ik zie de vrouwen al voor me, als jij hanig over straat paradeert... Kijk daar heb je hem, dat is hem nou, heb je het nog niet gehoord, zijn vrouw heeft zich voor hem van kant gemaakt, uit liefde. Het moet een fantastische man zijn. En ze staan bij je op de stoep, in rijen van drie, slipje in de hand, te wachten op hun beurt. *(ze klapt in haar handen)* Het niveau daalt wel, Julia! Zo wil je toch niet in de herinnering voortleven. Dit is jouw ideologisch testament en niet een van die stomme commercials die je hup-hup even in mekaar flanst. *(speelt de video terug)* En ik begon zo goed.... dat lachje doet het prima... maar daarna begin ik te knoeien, eerst dat gezemel over mijn stoelgang...en dan dat.. nee, dat kunnen we niet hebben...het zijn tenslotte mijn laatste woorden!...Voor het nageslacht, mijn echtgenoot, het familiearchief. Ik zie ze al gezellig bij mekaar zitten, met kerst en iemand roept: "Zullen we die video van Julia nog eens opzetten met al die onzin die ze uitkraamde voor ze zich van kant maakte... kunnen we lachen. *(zet video aan)* O ja, voor ik het vergeet, ik wil niet worden opgebaard. Ik wil niet dat ze naar me komen kijken. Ik vond het zelf altijd afschuwelijk als je langs zo'n lijk werd gesleept. En wat je niet allemaal naar je hoofd krijgt: "wat ligt ze er mooi bij, hè... je kan je gewoon niet voorstellen dat ze dood is!" Dat is ze wel, verdomme! Of nog erger: "het is net of ze lacht" Ik wil helemaal niet lachen als ik dood ben. Alleen maar sjaggerijng kijken. Rustig aan, even bijkomen. *(ze gaat languit liggen op de bank)* Ik heb nog de hele avond. Dat van die slipjes moet er in ieder geval uit.... Maar geen paniek, Julia, desnoods ga je de hele nacht door... Hoe laat zou het zijn? Ik heb trek... niet te geloven... ik sta op de drempel van de dood..en ik heb trek. Ik kan inderdaad beter nu wat eten dan dat ik straks in de kist lig te gieren van de honger... *(loopt naar de aanrecht en begint automatisch borden af te drogen)* Ik voel niets... het is fantastisch... Een paar dagen geleden, toen ik besloot er definitief een eind

aan te maken, was ik nog bang, maar nu het zo ver is, voel ik niets. Ik ben heel relaxed. Kijk mij nou's. Ik sta af te drogen, dat heb ik nog nooit gedaan. Ja, ik wil het huis netjes achter laten.... Ik voel niets bijzonders, het is een doodgewone dag... en dus hou ik me ook gewoon aan mijn dieet. *(pakt boek van koelkast)* Het ballerina-dieet! Volg ik al anderhalf jaar, zonder enig zichtbaar resultaat... Wedden dat ik vanavond vijf gram afval...Wat mag ik vandaag? Toe maar. Een hele gekookte kip met wel twee worteltjes. La grande bouffe! Je had dagen dan mocht ik één doperwt, een halve bij de lunch en een halve als diner. Liep ik 's nachts de deur uit, op zoek naar een snackbar, schrokte ik 25 marsrepen naar binnen en stak ik daarna een vinger in mijn keel. Hoe laat is het? Oh, nog net op tijd voor.... de concurrentie. *(Julia zet de t.v. aan. Op het grote scherm verschijnen de beelden van Tell and Sell. Julia pakt een kip uit de koelkast en legt hem met een vies gezicht op het aanrecht. Terwijl ze voortdurend t.v. kijkt en commentaar levert, maakt ze de worteltjes schoon en doet ze samen met de kip in een pan op het gas.)*

JULIA: *(doet de t.v. uit)* Dank je Cindy. Niks geen ballerinadieet, ik had de abshaper moeten nemen. Want met de abshaper voel je je een stuk zelfverzekerder, loop je de hele dag te dansen en te springen. *(doet Cindy na, dan tegen de kip)* Hoe is het met jou? Jij kunt zo te zien ook een abshapertje gebruiken. Nog even en dan is ie gaar. En na het eten maak ik mezelf dan gezellig van kant. *(verstrooid pakt ze een fles drank van tafel ; er gaat een sirene af , het zwaailicht op de koelkast gaat heftig tekeer en op het scherm verschijnt prins Pilsje)*

STEM: Alcohol maakt meer kapot dan je lief is. Hahaha.

JULIA: *(zet de fles terug, het wordt weer stil)* Ik zet een val op, voor mezelf en dan trap ik er nog in ook. Trut dat ik ben. Ik trek me d'r niks van aan! Ik kan toch niet nuchter sterven! *(pakt de fles weer en schenkt zichzelf overvloedig in: meteen begint de sirene weer te loeien + prins Pilsje)*

STEM: *Levercyrrose eist 25.000 slachtoffers per jaar. Hahaha.*

JULIA: Waarom zeg je niks over al die vrouwen, die zwaar-depressief thuis zitten en dood gaan van eenzaamheid.

STEM: Maatschappelijk isolement bij huisvrouwen leidt tot alcoholisme. Hahaha.

JULIA: *(zet woedend glas en fles terug, alle apparatuur zwijgt weer)* Ik wens niet te worden aangezien voor een maatschappelijk geïsoleerde huisvrouw!... Als ik dit niet geïnstalleerd had, had ik mezelf allang dood gedronken. Dat komt, de dokter zei tegen me: "Mevrouwtje, uw lever is in zeer slechte conditie. Als u zo doorgaat, in dit tempo, krijgt u onherroepelijk hepatitis. Uw lever gaat enorm opzetten en op een dag blaast u zichzelf op. O God, ik mis mijn favoriete televisieserie. Op Canvas. Een lekker Belgisch bonbonnetje. *(ze zet de t.v. weer aan met de afstandbediening; op het scherm verschijnen beelden van een politiebureau. De telefoon gaat, Julia neemt op. Op hetzelfde moment neemt ook de politieagent op het scherm de hoorn op. Julia merkt niets van het misverstand)*

JULIA: Hallo, met wie spreek ik?

TV-AGENT: Hallo! Ik luister mevrouw. Wat kan ik voor u doen?

JULIA: *(kwaad)* "Wat kan ik voor u doen"? Nee, nou wordt ie goed, zeg! U heeft mij toch gebeld!

TV-AGENT: Kalm blijven, mevrouwtje, niet zenuwachtig worden.

JULIA: Ik ben zo kalm als wat.

TV-AGENT: Wat is er precies gebeurd?

JULIA: Volgens mij heeft u ze niet allemaal op een rijtje. Ik zou me maar 's laten nakijken. Ik ken een goeie Japanse psychiater.

TV-AGENT: Luister, mevrouw. Als u denkt dat wij bij de politie zitten te wachten tot het eerste het beste hoertje ons opbelt om met ons voeten te spelen, dan gaan we direkt eens tot bij u komen om het uit te leggen. En ge krijgt er nog een paar stevige meppen bij.

JULIA: Hoe durft u, bent u nou helemaal bela... *(begrijpt opeens het misverstand en gooit de hoorn op de haak)* Oh, het is wel heel erg met me, nou maak ik al ruzie met de t.v.

TV-AGENT: Hallo? Hallo? Ze heeft neergelegd..... Stomme trut! *(hij hangt ook op)*

JULIA: Wie zei hier stomme trut? Was jij dat? ik zal je stomme rijkswacht,.. Vlaamse frietenkop *(Ze doet het geluid van de t.v. uit. Ze gaat op de bank liggen, pakt een sigaret uit een kistje, tilt een grote aansteker op. Er klinkt een schrille sirene en tegelijkertijd klappen de schilderijen aan de muren om. We zien*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

